

SILOE

List želivských farníků, terciářů a přátel kláštera

Velikonoce 2020

Petr Kopl a Petr Macek jsou autory mnoha komiksů. Jsou to příběhy o maskovaných superhrdinech a neohrožených bojovnících. Conan, Pérák a zejména Dechberoucí Zázrak, který měl u nás dokonce vlastní časopiseckou řadu. Všechny spojuje jedno - hrdinství a ochrana blízkých, slabých a potřebných. Někdy však nastanou časy, kdy se ti opravdoví hrdinové vynoří z anonymity. Jsou to časy, kdy si nejvíce ceníme věcí, které se nám jinak zdají samozřejmé. Petrové jim chtěli vzdát hold. A tak nakreslili obrázek, kde se před těmito lidmi v první linii boje se zákeřnou nákazou ti vymyšlení hrdinové sklánějí. Pamatujme si to. Pamatujme si ten pocit vděčnosti, a až se to všechno přežene, vzpomeňme si na něj a polkněme uštěpačné poznámky, až budou chtít zase dostat přidáno doktoři, sestry, prodavači, řidiči, pošťáci...

Milí čtenáři, farníci, přátelé želivského kláštera a terciáři,

vstoupili jsme do doby postní a zanedlouho zde máme Velikonoce. Tento úvod byl psán hned dvakrát, protože první byl napsán ještě před koronavirovou pandemií a tak některé věci byly opravdu neaktuální. Máme za sebou téměř celou postní dobu ve velmi zvláštním režimu, bez veřejných bohoslužeb. Pokaždé, když jsme vstupovali do kaple, abychom mohli slavit mši svatou a zprostředkovat ji alespoň přes internet, nám chyběly hlasy vás, se kterými se obvykle setkáváme přes týden, i hlasy těch z vás, které vídáme pravidelně na nedělních bohoslužbách. Opravdu jste nám chyběli a chybíte. Uvědomili jsme si ještě více, jak je služba kněze bez osobního kontaktu s lidmi divná. Několikrát někteří z nás udělovali pomazání

nemocných nebo jsme zpovídali, a když najednou nemůžete z bezpečnostních důvodů podat farníkovi ruku, je to situace opravdu zvláštní. A navíc mluvit s rouškou na ústech, když se vám ke všemu přitom vždy zarosí brýle, je skutečně docela nepraktické.

Vaše zkušenosti budou možná trochu jiné, možná podobné. Prožíváme nicméně čas, kdy si všeho, na co jsme byli zvyklí a brali jako samozřejmost, nyní možná více vážíme. Správné seřazení hodnot teď nabývá neslýchaného rozměru. Odpověď na otázku, co je vlastně v životě nejdůležitější, se během těchto dnů opravdu zhmotnila v přítomnosti našich nejbližších, se kterými

jsme mohli trávit mnohem více času. A snad jste i vy najednou pocítili ty zvláštní momenty ticha a poloprázdna v našich ulicích bez spěchu a shonu.

My v klášteře jsme také byli mnohem více spolu, a to jak při společném jídle, tak i při společné modlitbě. Prožíváme chvílky radosti, humoru, vždyť co jiného nám zbývá, ale také všeho, co vyplývá z takzvané „ponorky“.

Plánovali jsme vydat číslo hned na začátku postu, ale situace se tak měnila, že jsme do tohoto čísla Siloe, které držíte v ruce nebo čtete na internetu, vložili články, které vás snad víc zaujmou.

Nabízíme vám skvělý rozhovor s našim slovenským spolubratrem Pavlem Josefem Leščinským, který vyšel ve slovenském konzervativním deníku Postoj, a redakce nám umožnila článek přeložit a zveřejnit. Páter Pavel byl do naší kanonie tajně přijat opatem Vítem ještě za doby komunismu. Léta působí v rožňavské diecézi a za opata Bronislava se u nás účastnil Slavnosti Těla a Krve Páně. Vyučoval na Katolické teologické fakultě Univerzity Komenského v Košicích a později na teologické fakultě Katolické univerzity v Ružomberoku biblická studia. Jak těžké je zorientovat se v dnešní době v množství informací, které na nás doléhají přes noviny, televizi a sociální síť. Co je pravda a co je manipulace nebo populismus? Páter Pavel nám ve svém rozhovoru s redaktory deníku Postoj pomáhá lépe se vyznat v chaosu, který někdy kolem nastane. V Siloe se dočtete také o plánovaném programu na Svatý a následně na Velikonoční týden. Již nyní předpokládáme, nebo lépe tušíme, že tyto bohoslužby budou spíš bez veřejnosti a vysílány na internetu. Na bohoslužby se budete moci dívat v televizi, nebo je můžete poslouchat v rádiu. Ale pokud s námi chcete takovýmto způsobem tvořit společenství, připojte se na online stream. A pokud tak budou chtít učinit lidé starší, kteří nejsou na internetu zbláhli, pomozte jim vy mladší.

Již loni jsme začali slavit řadu různých výročí. 880 let od založení kláštera, 870 od příchodu prvních

premonstrátů ze Steinfeldu do Želiva, 20. výročí úmrtí opata Víta. Letos nás čeká další řada různých výročí. Jistě jste zaregistrovali 70 let od umučení kněze našeho vikariátu z Číhoště, pátera Josefa Toufara, jehož tělo se našlo a bylo pohřbeno až po 65 letech ve farnosti, kde působil. V našem klášteře se uskutečnila úspěšná konference o tomto mučedníkovi. Jsme rádi, že v sobotu 22. února zde za všechny oběti komunismu, a tedy i za P. Toufara, odsloužil mši svatou náš biskup Mons. Jan Vokál, který se účastnil konference v sobotní den.

V noci z 13. na 14. dubna si připomeneme 70 let od tzv. Akce K, Akce Kláštery. Během jedné noci byli v celém Československu zavřeni všechny kláštery těch největších řádů, mezi nimi i kanonie premonstrátů, které byly komunistickou propagandou označeny za místa fyzického zbrojení zbraněmi proti komunistickému režimu. Právě 14. dubna, na velikonoční úterý, u nás měla proběhnout bohoslužba, kterou měl celebrovat Dominik kardinál Duka, a ve spolupráci s Ústavem pro studium totalitních režimů jsme si měli připomenout tuto smutnou událost v dějinách Československa. Bohužel, kvůli pandemii se připomínka bude muset přesunout nejspíš na léto. V každém případě si chceme celou tragickou událost připomenout zapálením svíci ve všech oknech kláštera. Podobně učiní i další mužské kláštery v republice.

Již nyní se na stránkách aktuálního Siloe můžete dozvědět něco o přípravách na VELKÉ JUBILEUM premonstrátů. Není to náhoda, že právě naše generace bude moci oslavit 900 let od založení prvního premonstrátského kláštera v údolí Prémontré. Náš řád chystá v naší jazykové skupině, tedy cirkárii, řadu různých událostí a akcí, na které vás chceme pozvat. Ne každá organizace existuje již 900 let. Přejeme vám příjemné čtení a zveme k hlubokému prožití postní doby a velikonočních svátků.

P. Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem., převor

JIŽ 900 LET PŮSOBÍ PREMONSTRÁTSKÝ ŘÁD VE SVĚTĚ

Jsou firmy a organizace, které fungují pouze několik let, když ne měsíců. V dnešním proměnlivém světě není jednoduché vytrvat. Je to opravdu zázrak, když se nějaká organizace může pochlubit existencí, která trvá téměř 900 let. Ano, jsou to právě premonstráti.

A koho je to zásluha? Rozhodně ne jeho členů, ale především boží milosti, která umožnila tak dlouhé trvání. Přes všechny dějinné peripetie a hříchy řádových členů si náš řád na Vánoce 2021 připomene 900 let od založení kláštera Prémontré, prvního kláštera premonstrátů. Dnes se ve zmiňovaném údolí prvního založení kvůli francouzské revoluci nachází pouze ruina ze zdi bývalého kláštera. Nicméně ve světě se nachází více než 35 samostatných mužských kanonií, několik ženských kanonií a sestry Kongregace sester premonstrátek. Na první neděli adventní 29. listopadu 2020 se v místě uložení ostatků sv. Norberta, v Opatském chrámě strahovského kláštera začne oficiálně Jubilejní rok premonstrátů. Po celém světě pak proběhne slavení vše všech premonstrátských klášterech včetně těch našich v československé církvi. 3. března se právě na Strahově uskutečnila mimořádná schůzka zástupců všech kanonií naší jazykové skupiny (Strahov, Teplá, Nová Říše, Želiv, Jasov (SK), Doksany – sestry kanovnice, Kongregace sester premonstrátek na Svatém Kopečku a ve Vrbovém (SK)). Společně jednali o řadě akcí a aktivit směrem navenek i dovnitř, jak toto velké jubileum oslavit. Z mnoha z nich uvádíme alespoň některé.

V létě na začátku prázdnin by měl být publikován stolní liturgický kalendář, ve kterém najdete hlavní svátky připravovaného jubilea. Samotné jubileum bude zahájeno slavnostní mší svatou v Bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově za přítomnosti opatů Česka, Slovenska, Německa, Rakouska a dalších zemí. Vše bude vysílat v přímém přenosu televize Noe. V Želivě se příští rok 2. února 2021 na Svátek Obětování Páně uskuteční Den zasvěceného života pod vedením diecézního biskupa Jana Vokála přímo v Želivě. Slavnosti se

zúčastní členové všech řeholních řádů působících v naší diecézi. Oslavy budou pokračovat Svátkem přenesení ostatků sv. Norberta z Magdeburku na Strahov 1. května 2021 na Strahově a 29. května v klášteře v Nové Říši. Na svátek bl. Hroznaty se oslavy přesunou do klášter v Teplé a v červnu se bude jubileum připomínat v sesterské kanonii v Doksanech, která byla po revoluci obnovena strahovskými bratry. Zvláštní den pro jubileum v našem klášteře bude zároveň na Pout' smíření 7. srpna 2021. Kongregace sester premonstrátek jubileum oslaví na Slavnost sv. Augustina 28. srpna 2021. Poslední slavnost v rámci česko-slovenské církve se uskuteční ve slovenském klášteře v Jasově, a to 24. září 2021. Ve spolupráci s TV NOE v koprodukcí s americkou televizí EWTN se připravuje natáčení hraného dokumentu o sv. Norbertovi. Strahovský klášter v jubilejním roce odhalí k osobní účtě ostatky sv. Norberta. Připravuje se publikování knihy o spiritualitě francouzského premonstráta Dominika-Marie Dauzeta a překlad knihy o spiritualitě člena rakouského kláštera ve Schläglu, Ulricha Leinsleho. Výjimečný bude český překlad životopisů zakladatele premonstrátů sv. Norberta pod názvem VITA A i VITA B. Na rok 2021 plánujeme pout' k ostatkům sv. Norberta, podobně jako řada dalších klášterů celého světa. Na stránkách serveru „Aktuality.cz“ by měla vzniknout samostatná propagace Jubilejního roku premonstrátů. Chystá se dokonce i poštovní známka a ražba různých památních mincí. To všechno a ještě mnohem více nás čeká v jubilejním roce, který začne již na první neděli adventní letošního roku a končit bude na Svátek Křtu Páně 9. ledna 2022. Čeká nás tedy víc než jeden kalendářní rok, který výročí věnujeme. Obsahem bude dvojí vánoční období. Proč? Protože vůbec první sliby složili naši první bratři v klášteře Prémontré právě o Vánocích 2021. Můžeme říci, že založení našeho řádu bylo vánočním darem Ducha Svatého. Mottem jubilejního roku je: SPOLU – S BOHEM – MEZI LIDMI. Již nyní vás zveme k oslavě

P. Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem.

POSELSTVÍ GENERÁLNÍHO OPATA PREMONSTRÁTŮ: JSTE V NAŠICH MODLITBÁCH

Drahé sestry a drazí bratři,

připravujeme se na slavení Velikonoc a zároveň mnohé naše komunity přijímají drastická opatření kvůli pandemii, která se šíří velmi rychle po celém světě. Je to pro nás totálně nová situace. Máme obavy o to, aby se naše sestry a naši bratři měli dobře, především ti, kteří jsou v ohrožení kvůli věku nebo jiným okolnostem.

Všichni se nyní snažíme udržovat kvalitní komunitní život a hledáme cesty, jak se přiblížit Božímu lidu a zůstat věrnými v naší pastorační péči a modlitbě. Vnímáme naši víru a důvěru v Boha jako pramen síly a soucitu. Naše kanovnícké sliby

nás činí citlivými na dopady krize na životy našich bratří a sester po celém světě. Budme jim nablízku v každodenní modlitbě, především při liturgii hodin: modlitbou, kterou se modlíme v církvi a za církev. Kéž jsme spojeni v modlitbě v rámci celého řádu a jsme v kontaktu tak, jak to nyní umožňují současné komunikační vymoženosti.

Sjednocen v modlitbě s vámi se všemi,

Jos Wouters, generální opat

HLAVNÍ UDÁLOSTI KLÁŠTERA V ROCE 2020

5.-6.6. 2020	Víkendovka pro mladší (Centrum pro mládež žeLIVE)	9.-11.10. 2020	Víkendovka (Centrum pro mládež žeLIVE)
5.6. 2020	Noc kostelů	8.11. 2020	Hubertská mše svatá
6.6. 2020	Den Norbertovy rodiny	14.11. 2020	Svatomartinský průvod
26.-31.7. 2020	Letní tábor pro děti	11.12. 2020	Zahájení Jubilejního roku premonstrátů – 900 let od založení Prémontré (při mši v 10:30 hod.)
8.-9.8. 2020	Pout' smíření		
29.8. 2020	Den obce, posvěcení kaple		
13.9. 2020	Želivská pout'	Možnost změny vyhrazena!	

ROZHOVOR S PAVLEM JOSEFEM LEŠČINSKÝM

Profesor Jozef Leščinský, kterého do naší kanonie přijal tajně náš opat Vít Bohumil Tajovský v roce 1977, hovořil s novinářem Imrichem Gazdou ve slovenském deníku Postoj. A se souhlasem redakce jsme se rozhodli přeložit tento rozhovor a zpřístupnit ho našim milým čtenářům.

Celý život ho fascinovaly knihy, filmy a hudba. Říká, že církev vždy byla myšlenkovým předvojem světa, avšak dnes jí prorocký hlas chybí. „Někdy se ptám, jestli se nechováme jako ti slepí vůdcové, které Ježíš pranýřoval. Komára přecedíme a velblouda spolkneme. Tam, kde bychom měli křičet, mlčíme, a kde bychom mohli pomlčet, křičíme.“

Váš život je spjatý se všemi třemi východoslovenskými diecézemi – s košickou, spišskou i rožňavskou. Ve které z nich se cítíte být doma?

Pocházím z území košické diecéze, dnes už arcidiecéze, roky žiji v Košicích, ale vždy jsem kopal za Rožňavu, kde jsem byl vysvěcený.

Zajímavostí je, že nejen vy, ale i další církevní hodnostáři a členové diecézní kurie, včetně arcibiskupa Bobera, bydlíte v Roosveltově ulici, která je součástí bývalé židovské čtvrti. Proč právě tady?

Protože nedaleko je arcibiskupský úřad a o kousek dále i teologická fakulta, tak diecéze tu již dříve koupila byty pro kněze působící na úřadě a na fakultě. Vedle, v Puškinově ulici, se nalézá zrekonstruovaná ortodoxní synagoga, při které byla židovská škola s pekárnou macesů. Na stěnách synagogy se dodnes dají nalézt napsané odkazy Židů, kteří tam byli shromažďováni před transporty do koncentračních táborů. Okenice na některých bytech jsou v této čtvrti i po více než 75 letech pozavírané tak, jak je zavřeli lidé, kteří se už nevrátili zpět.

Košice mají dodnes kosmopolitní charakter s citelným židovským, německým, maďarským či českým rukopisem...

Urbanistika měst je neskutečně zajímavá záležitost, téměř všude v Evropě to platí jako přes kopírák, ať jste v Košicích, Praze, Krakově nebo ve Florencii. Zapadají do ní i církevní stavby. Všimněte si, že františkánské kostely vždy stojí v místech, kde žila chudina. Bývalý františkánský, dnešní seminární kostel, je nyní už součástí náměstí, ale kdysi to byl okraj starého města, kde se dodnes nacházejí uličky řemesel.

Nebo si všimněte, že vchod do Dómu svaté Alžběty není od náměstí, ale od Alžbětiny ulice. Tam kdysi žili nejbohatší Němci, kteří výstavbu chrámu financovali, takže chtěli mít do něho přímý vstup.

Na Alžbětině ulici se nacházelo i původní sídlo časopisu Verbum, který byl založen v roce 1946 a dodnes je nejstarším vycházejícím časopisem pro křesťanskou kulturu. Jestli se nemýlím, tak jste ho vedl takřka dvě desetiletí.

Ano, v roce 1999 mě arcibiskup Alojz Tkáč požádal, abych přebíral Verbum a zároveň i výuku biblických disciplín na Teologickém institutu v Košicích. Zanechal jsem tedy působení v Katolickém biblickém díle, které tehdy sídlilo ve Svitě, a přestěhoval jsem se do Košic.

Mnoho času jste ale strávil i na své chalupě u Nálepky u gelnického okrese. Bol to váš tvůrčí exil?

Měl jsem to tam neskutečně rád, psal jsem tam celé noci – a přitom si zničil zdraví. Málo jsem chodil na procházky, jen jsem seděl, četl a psal. Posledních deset roků na to doplácím, kvůli cukrovce mi museli amputovat levou nohu, pravá je též zasažená. Chvillemi to vypadalo, že se nedožiji rána. Ale mě jen tak něco nezlomí, nadále mám svou náladičku, žiji si pokojně a spokojeně.

Musel jsem sice zpomalit, ale aspoň jsem si našel čas na věci, ke kterým jsem se předtím nemohl dostat. Sesumíroval jsem si archiv, přetřídil knihy, 850 kusů odborné literatury jsem daroval Katolické univerzitě. Nechal jsem si jen jednu polici. A taktéž jednu polici

filmů a jednu polici cédéček. Z těchto tří věcí jsem vždy žil a stále žiji. Dodnes si přesně pamatuji knihy a filmy, které mě posunuly dopředu, to je milost, neboť mnoho lidí sice hodně čte, ale nemají z toho nic. Měl jsem rád zejména knihy s filozoficko-náboženským podtextem.

Vždy se mi podařilo lepší kázání tehdy, když jsem poslouchal patetickou Verdiho hudbu. Mám rád i francouzské šansony, písně Leonarda Cohena, vyhovují mi jeho texty na způsob básní. Život, to je hledání krásy. Nihilismus mi neříká nic, věc musí být dobrá, pravdivá a krásná. Týká se to i lidí.

Zvládáte vykonávat některé pastorační aktivity i s podlomeným zdravím?

Před Vánoci jsem v dómu téměř pět hodin v jednom kuse zpovídal. Mladší kněží, které jsem kdysi učil, mě chodili kontrolovat, jestli žiji. Oni odbíhali na toaletu, na kávu, a já jsem jen zpovídal a zpovídal. Ale mše už veřejně nesloužím, neboť pořádně nevidím.

Přiznám se, že mi vadí nestabilita tohoto světa. Tam, kde stála moje oblíbená kavárna, je už jiný podnik, do kterého se mi už nechce vstoupit. Podle vzoru mého otce jsem se vždy snažil k věcem přistupovat systematicky, kontinuálně, sub specie aeternitatis, z hlediska věčnosti. V posledním období jsem už byl na konci s dechem, ale Pán Bůh mi dal milost, že jsem mohl katedru i Verbum pokojně předat dál s vědomím, že jsou v dobrých rukách.

Začali jsme in media res, tak se trochu zastavme a vraťme se k vašemu rodinnému původu. Byli to rodiče, kteří vás přivedli do světa křesťanské kultury?

Rodiče byli prostí lidé – matka byla uklízečka, otec zámečník. Jejich jediným kulturním světem byl kostel, Katolické noviny a Svobodná Evropa, to byly tři prameny jejich poznání, ale navzdory tomu byli o mnoho moudřejší než mnozí osvícení lidé, které jsem potkal. Ten obyčejný zámečník se nikdy nestal komunistou, i když mu to v práci neustále nabízeli. Měl svoje zásady, které vštěpoval

všem svým čtyřem synům – všichni jsme antikomunisti, antimečiarovci a antificovci.

Otec knihy takřka vůbec nečetl, neměl na to čas. Ale mně je stále kupoval a tím mě totálně ovlivnil. Bůh nemá ruce ani nohy, ale používá ruce a nohy lidí, jako byl můj otec. Dožil se požehnaného věku 90 roků, zemřel teprve před několika měsíci, tak tichoučce, jako i žil.

Takže dosvědčujete, že zdravá rodina je pokladem, z kterého člověk těží celý život?

Často poslouchám o rodinách, které jsou kvůli kdečemu rozhádané. Nám rodiče odevzdali víru, naději a lásku, tři ctnosti, bez kterých se nedá žít. Ba co více, dávali nám je formou lidskosti. Nebyla to žádná učesaná teoretická víra, nebyla to žádná politicky zdůvodněná naděje Ernsta Blocha či Karla Marxe, nebyla to žádná sentimentální láska. V životě jsem neviděl, že by se rodiče políbili. Ale když matku odvezli do nemocnice, otec se rozplakal. Přitom nikdy v životě jsem ho plakat neviděl. Milovali se, ale neukazovali to teatrálním způsobem, jak se to dnes nejednou dělá.

Neměli by děti na rodičích vidět projevy jejich manželské lásky?

Ale my jsme ji viděli, to byl ten kumšt. Na chvíli odbočím – velmi mnoho jsem se naučil od amerického spisovatele Thorntona Wildera. U nás je poměrně neznámý, ale v minulosti na něj vícekrát upozornil kardinál Korec, který na něm vyrostl. Přčetl jsem skoro všechny jeho knihy. V Římě jsem se dostal i k dílům jeho bratra Amose, který byl předním teologem-biblistou, věnoval se Ježíšovým podobenstvím.

Mezi oceňovaná Wilderova díla patří román *Osmý den*, ve kterém píše, že to, co činí víru vírou, je její neviditelnost. Nikdo z křesťanů nemá na čele napsáno, že je křesťanem, o jeho víře se lidé dozvědí, až když se projeví. Říká to i apoštol Jakub ve svém dopise: „Ukaž mi svoji víru bez skutků a já ti svými skutky ukážu víru.“ I moji rodiče ukazovali svoji vzájemnou lásku svými skutky. A ještě je tu jedna biblická myšlenka, která se mi spojuje s otcem.

Která?

„Víra je základem toho, v co doufáme, důkazem toho, co nevidíme,“ napsal apoštol Pavel v Listě Židům. To je geniálně řečeno – víru dělá vírou to, že vidí, co je očím neviditelné. Proto ji lidé hledají, chtějí vidět to, co je přirozeným zrakem neviditelné.

A to propojení s vaším otcem je jaké?

Během primiční mše, když jsem poprvé předstoupil před své rodáky v kněžském rouchu a oni mi blahopřáli, otec stál bokem a pozoroval to divadlo. Potom přišel za mnou a řekl mi: „Synku, vidím, jak tě lidé s úctou zdraví, ale já když jdu v montérkách po Prešově, tak mě nikdo nepozdraví.“ To byla pro mě taková věta...

Časem jsem si skutečně uvědomil, že lidé se kolem mě chovají úplně jinak, když mám kněžský kolárek. Tak jsem ho přestal nosit a začal jsem chodit víc v civilním. Nebyla to z mojí strany žádná prvoplánová provokace, jen vyjádření přesvědčení, že moje víra, kterou svědčím o Neviditelném, nemá být demonstrována navenek, ale poznatelná z mého jednání. Dokonce si myslím, že ani Kristus by dnes nechodil oblečený v kněžském oděvu. Do módy zase přicházejí různé krajkové alby a vlečky, to se mi zdá divné, chceme dobýt svět svým zevnějškem?

Nemá být vnitřní víra ukazovaná i navenek?

Ano, víra má být viditelná, ale nemá být vystavovaná na odiv – podívejte se na mě a na moji víru. Ježíš měl vážné výhrady proti těm, kteří zabírali první místa v synagogách a na hostinách. „Podobáte se obilným hrobům, které zvenku vypadají pěkně, ale uvnitř jsou plné mrtvolných kostí a všelijaké nečistoty!“ řekl jednou zákoníkům a farizejům, označil je za pokrytce, a řekl jim: „Běda vám“.

Oblekem, ať už církevním nebo manažerským, člověk vnitřní hnilobu nepřekryje. Víra některých kněží je veřejně známa, v kostele pěkně vyprávějí o naději i lásce, ale zároveň podporují hnutí, která jsou plná nenávisti vůči druhým, a tím to všechno negují. Jak můžeme útočit na druhé, když Kristus nás vyzývá k tomu, abychom je milovali? Větší příběh lásky ve formě lidskosti, než je ten jeho, neznám. Mě proto neděsí liberálové, ale lidé, kteří jsou nevzdělaní a šíří nenávist.

Známe se už bezmála dvacet roků, jistý čas jste byl i mým profesorem a na vašich přednáškách mě vždy oslovovalo to, jak jste dějinný, myšlenkový a teologický svět Bible dovedl propojovat s aktuálním společenským děním. Nevyhýbal jste se ani vysloveně politickým tématům, byl jste a stále jste homo politicus, což je cítit i z tohoto rozhovoru. Neprotiřečí si to ale s opakovanými výzvami biskupů, aby kněží vystupovali apoliticky?

Mě tyto výzvy přijdou velmi zvláštní. Ano, kněží mají být nestraniční nebo lépe řečeno nadstraniční, ale nemohou být apolitici. Chápu, že slovo politika je negativně zatížené – tak mluvmе raději o veřejném dosahu evangelia.

Církev je součástí této společnosti a má ji v ní být i cítit. Proto jsem šťastný z tiché práce tisíců kněží, řeholníků i řeholnic, kteří látají s pomocí Boží milosti lidské díry. Co mi však chybí je to, že církev vždy byla myšlenkovým předvojem světa. Mám pocit, že dnes to už tak není, že ztratila svůj prorocký hlas. Na Slovensku jsou zabíjeni nevinní lidé, krade se, křivě se svědčí před soudy a my mlčíme? To ticho je přímo devastující. K čemu potom máme Desatero?

Jenže když my mlčíme, kříže se zmocňují lidé jako Kotleba. Ale jdou jeho názory a slova dohromady s tím mužem, který na něm, a i za něho, umřel?! Někdy se ptám, jestli se v církvi nechováme jako ti slepí vůdcové, které Ježíš pranýřoval. Komára přecedíme a velblouda spolkneme. Tam, kde bychom měli křičet, mlčíme, a kde bychom mohli pomlčet, křičíme.

To jsou velmi otevřená slova, která vyvolávají nejednu reakci...

Dnešní společnost charakterizují dva proudy myšlení – to, co nazýváme sociální demokracie, a druhým je neoliberální demokracie. Je velmi zajímavé, že oba systémy spojuje nejen to, že se podíleli na odmítnutí zmínky o Bohu v evropské ústavě, ale spojuje je i to, co bych nazval „blahobytné prázdno“.

Už Karel Marx zformuloval názor, že věci tohoto světa je třeba vrátit zpět z hlavy na nohy, což z jeho pohledu znamenalo, že to, co je určující ve světě, není duch, ale hmota. Zdá se mi, že oba uvedené systémy potichu následují Marxovu filozofii. V tomto vidím tichý návrat starého klasického marxizmu nejen v našich podmínkách, ale i v evropských strukturách.

Lidé se vždy chtěli mít dobře, je lehké jim slibovat ráj na této zemi. Ale už svatý Augustin ve 4. století tvrdil, že nežijeme jen na jedné palubě, v jednom místě, ale že místa jsou přinejmenším dvě – jedno světské a druhé nazval Božím městem – civitas Dei. Myslel ním všechny vážné ambice v životě člověka, jako jsou spravedlnost, schopnost věřit, milovat své nepřátele a očekávat něco, co je větší než tato zem. V tomto smyslu jsem byl, a stále zůstávám, křesťanským demokratem.

Kdysi jste svým studentům doporučoval přečíst si knihu Georga Braulika a Norberta Lohfinka „Kde jsou dnes proroci?“ Takže kde jsou?

Proroci mezi námi vždy byli a jsou – František z Assisi, Thomas Becket, Hélder Câmara, papež František. To jsou lidé podobní prorokovi Eliášovi, který se nebál postavit před krále Achaba, když se za pomoci své ženy Jezabel násilím zmocnil Nabotovy vinice, aby mu do očí řekl, že na místě, kde psi lížou Nabotovu krev, budou lízat i tu jeho. Vždy tu byla nespravedlivost, ale zároveň tu byl vždy někdo, kdo se proti ní postavil.

Ježíš nás varoval, že když naše spravedlnost nebude větší než spravedlnost zákoníků a farizejů, nevejdeme do nebeského království. Dnes jsou těmito zákoníky a farizeji někteří politici, oligarchové, soudci, prokurátoři... Lidskost přehlušuje cinkot peněz, po diktatuře totality tu máme diktaturu relativizmu zpochybňující hodnoty, které jsou odrazem tisícileté lidské zkušenosti a jsou lidem vlastní bez toho, že by měli vystudované právnické fakulty. Neměl by v této situaci zaznívat nejen hlas takové paní Kušnírové, ale i našich biskupů? Nejen při kulturně-etických a bioetických tématech, ale i při těch ostatních.

Musíme se odvážit jít proti proudu většinového myšlení, už si nevystačíme jen s naší zbožností a tradicemi. Zbožnost je samozřejmě důležitá, ale musí to být angažovaná zbožnost, nemůže být jen reliktem z minulosti. K tomu nás vyzývají i koncilové dokumenty. Nestáčí zpívat „Spinkej dítě krásné“, ať máme od něj pokoj. Ježíš neusnul, to jen my všichni kolem spíme.

Na stěně máte velký obraz zobrazující Ježíše a cizoložnici. Proč právě tento biblický výjev?

Zákoníci a farizejové rádi stavěli Ježíše před dvě možnosti a takto se ho snažili nachytat. Má se platit císařovi daň, nebo ne? Ukamenovat cizoložnou ženu,

či ne? Ale on vždy našel nějaké třetí řešení, chápající, milosrdné, nenechal se sevřít jejich černo-bílým viděním reality. Proti duálnímu myšlení funguje Ježíšův paradox.

Křesťanství není duálním viděním světa, jen my ho někdy takovým děláme. A to je skandál. Při různých bioetických či manželských tématech si nevystačíme s černo-bílou optikou, v tomto mnozí nechápou ani papeže Františka. Samozřejmě, není možné jít za hranice, které jsou principiální, ale mezi tím „odtud-potud“ je velký prostor pro milosrdnou lásku.

Mnozí by vám odporovali odkazem na Ježíšovu výzvu, aby „ano“ jeho následovníků bylo „ano“, a „ne“ aby bylo „ne“. Respektive slovy apoštola Jana ze Zjevení: „Tím, že jsi vlažný, ani horký, ani studený, už-už tě vyplivnu z úst.“

Ale vždyť já jsem jasně řekl, že jsou hranice, které není možno překročit. Ale svět, to nejsou jen hranice, ale hlavně prostor mezi nimi.

Opět jsme odběhli k velkým tématům, a tak se ještě vraťme k vašemu životu. Proč jste se stal knězem rožňavské diecéze, když pocházíte z Prešova?

Do semináře mě vzali až napodruhé, rozhodnutí mi přišlo v čase, kdy jsem byl na vojně. Bolo v něm ale napsáno, že budu studovat za rožňavskou diecézi. Rozhodl o tom nějaký tajemník, ale mně to vůbec nepřekáželo. Podstatné bylo, že mě přijali. Tak jsem se vrátil domů a shodil uniformu, abych se oblékl do reverendy. Později mi i nabízeli, abych přešel zpět do košické arcidiecéze, ale odmítl jsem.

Rožňavská diecéze se mi líbila, působení v prostředí, kde se k víře hlásí o mnoho méně lidí než v jiných diecézích a kde jsou sociální problémy mnohem větší než v jiných oblastech, mě zformovalo.

Po kněžském svěcení jste působil ve Staré Haliči v okrese Lučenec, ale hned jak padla totalita, vydal jste se na studia do Říma. Jak vzpomínáte na tyto roky?

Stará Halič bylo moje první kněžské místo, takže jsem jel na plný plyn. Vysvědčení mi vystavila StB, pamatuji si zvláště výsledky v garážích v Plešivci, kde mi řekli, že jim jdu na nervy. Litoval jsem ty

chlapce, cítil jsem, že s vírou v Krista mám nad nimi převahu. Když padl režim a objevily se první možnosti jít na zahraniční studie, přihlásil jsem se panu biskupovi Kojnokovi a ten souhlasil.

Ale byl to úplně jiný Řím, než jak ho známe dnes. Bol to Řím Jana Pavla II., papeže, který se přičinil o pád komunizmu. V církvi se nemluvílo o problémech a skandálech, vládla v ní atmosféra vítězství a dominance. Pocítil jsem nové opojení, neboť po letech potýkání se s každodenními problémy v pastoraci jsem vyrostl z někdejšího mladického nadšení pro církev jako nedobytnou pevnost. I když dodnes si ji mnozí představují právě takto.

Proč jste se rozhodl právě pro biblickou teologii?

Měl jsem už po čtyřicítce, kdy už člověk chce vidět věci komplexně, ne rozebírat řeckou spojku *kai* a psát o ní celý doktorát. Jestliže jsem měl vztah k literatuře, filozofii, dějinám, tak biblická teologie mi byla nejbližší. To mi poradil i arcibiskup Hrušovský, dodnes jsem mu za to vděčný. Doktorskou práci jsem psal o antropologii Bible, neboť mě vždy fascinovalo, že v Bibli se nikdy nemluví o Bohu bez člověka. Ale nikdy se nemluví ani o člověku bez Boha.

Na Abraháma jsem se pokusil pohledět jako na bezdomovce dějin, což platí o každém křesťanovi, který sice žije na tomto světě, ale s vědomím, že jeho domov je jinde. Proroky jsem zkoumal nejen jako výjimečné osobnosti, které předpovídali příchod Krista, ale zajímalo mě i to, kým byli jako lidé z masa a kostí, jaké byly jejich názory na tehdejší společnost.

Později mě ovlivnily zejména přednášky z hermeneutiky, kterou nám přednášel nedávno zemřelý kardinál Prospero Grech. Též díky němu jsem se postupně posunul od biblické antropologie víc k hermeneutice.

Podařilo se vám jako člověku žijícímu nejen společenským děním, ale především kulturou, dostat Římu pod kůži?

Ovlivněný atmosférou tohoto města jsem začal velmi intenzivně uvažovat nad křesťanstvím jako kulturním fenoménem. Díky tomu jsem objevil naše domácí osobnosti, jako jsou Anton Srholec, Ladislav Hanus, Pavol Strauss, kardinál Korec, Július Rybák, Anton Harčár nebo Jozef Tóth. A zase

díky nim jsem objevoval ty zahraniční – kardinálu Korcovi vděčím nejen za Thorntona Wildera, ale například i za Gilberta Keitha Chestertona.

V Římě jsem začal s psaním esejí, které jsem později dokončil na chalupě u známých ve slovensko-polském pohraničí a vydal jsem je pod názvem Perlový náhrdelník. Cítil jsem se tak trochu jako Henryk Sienkiewicz, kterého právě pobyt v Římě, návštěvy fóra a katakomb, inspirovaly k napsání románu Quo vadis.

Přiznám se, že katakomby otráslý i mnou. Zvláště to, jak první křesťané milovali Krista, až s takou dětskou důvěrou, o čem svědčí i nápisy na hrobech. To my nemáme, vychladli jsme, přestali jsme být fascinováni tím rabínem z Nazareta.

Které perly na náhrdelníku vašeho života považujete za nejtřpytivější?

Nejvíce září Kristus. Všechny životní krize jsem překonal díky lásce k němu. Vidím ho úplně všude. Potom dětství spojené s vesnicí, přírodou, svátky, kostelní atmosférou, tvářemi starých lidí v lavicích... A působení na faře. Farnost, to je život. Léta mi to chybí.

Co je pro vás v životě nejdůležitější?

Věřit... Mít naději... Milovat... Lidé mi zvláště teď často přejí zdraví. Zarazím je, když odpovím, že zdraví pro mě není to nejdůležitější. Apoštol Pavel v Listu Židům napsal: „Bez víry je nemožné líbit se Bohu.“ To je velmi vážná věta. A především pravdivá.

Jste biblista, i v tomto rozhovoru jste vícekrát citoval z Bible. Je nějaká biblická myšlenka, která charakterizuje váš život?

„Sváděl jsi mě, Pane, tedy jsem se dal svést.“ Napsal to prorok Jeremiáš. Přesně takto Bůh pracuje – svádí člověka, až jednoho dne zjistí, že je chycený.

Myslíte někdy na smrt?

Ano, protože na smrt je třeba se připravit, připustit si, že jednou nebudeme, sladit to všechno v sobě. Dal jsem si též předsevzetí, že umřu bez hříchů, bez dluhů a bez peněz.

MODLITBA V KRIZI KORONAVIRU

Pane, přinášíme ti v modlitbě všechny, kteří onemocněli, a prosíme Tě za jejich útěchu a uzdravení.

Buď trpícím nablízku, zvláště umírajícím.

Prosíme, utěšuj teď všechny, kteří trpí ztrátou milovaných.

Daruj lékařům, vědcům moudrost a energii.

Všem lékařům, zdravotním sestrám a pečujícím dávej sílu v tomto extrémním zatížení.

Politikům a spolupracovníkům zdravotních zařízení dej rozvahu.

Modlíme se za všechny, kteří jsou v panice, všechny, kteří jsou přemoženi strachem, za pokoj uprostřed bouře, za jasný pohled.

Prosíme za všechny, kteří mají velké materiální škody nebo se jich obávají.

Dobrý Bože, přinášíme ti v modlitbě všechny, kteří musí být v karanténě, cítí se osamoceně, nemohou být nikým objati. Dotkni se jejich srdce svou jemností.

Prosíme, aby tato epidemie slábla, aby klesaly počty nakažených, aby se svět mohl vrátit do normálu.

Dej nám vděčnost za každý den ve zdraví. Nedej, abychom někdy zapomněli, že život je dar.

Že někdy zemřeme a že ne vše můžeme kontrolovat.

Že ty jediný jsi věčný.

Že v životě je tolik nedůležitých věcí, co se často jako důležité tváří.

Dej, abychom byli vděční za mnohé, co jsme mimo doby krize tak snadno přehlédli.

Důvěřujeme ti. Děkujeme.

Dr. Johannes Hartl, německý teolog, Augsburg

Milovaní čtenáři, drazí farníci, v knize Gastona Courtoisa „Důvěrně s Ježíšem“, můžeme číst následující zamyšlení: Buď shovívavý. Smýšlej o druhých jen dobře. Vyhni se kritice, která jen hroutí a boří, a reptání, které ochromuje důvěru. Nediv se, že nenalézáš dokonalé lidi. Dokonalý je Bůh.

Na čem nejvíc záleží, je míra lásky, kterou nosíš v duši. Lásky, která není chladnou ctností, ale vřelým citem. Lásky, která způsobí, že večer vyprázdníš dno kapsy naplněné žlučí a hořkostí. Lásky, která nabádá přemáhat zlo dobrem, nenávisť odpuštěním, hádku milým slovem. Nezáleží na množství vykonané práce, ale především záleží na jakosti lásky, kterou jsi v ní projevil.

Milovaní, díky okolnostem šířící se pandemie, asi nikdo z nás nebyl připravený na náhlé změny, jaké přináší život v karanténě. Omezený pohyb v ulicích, vymezený čas na nákupy, nošení roušky, nemožnost potkávat se na místech, které byly vždy veřejně přístupné a samozřejmé. Najednou člověk zůstal „sám se sebou“, a to je někdy to nejtěžší břemeno.

Zároveň je to ale čas, kdy máme možnost sáhnout si na dno vlastních možností a uvědomit si, potřebu

vzájemnosti, a faktu, že nikdo z nás si v životě nevystačí sám. A to je krásné poznání, že všichni jsme jakýmsi poutem a způsobem spojeni a zodpovědní jedni za druhé. A že člověk tuto schopnost v sobě nosí a to bez rozdílu etnických, náboženských a jiných příslušností, vidíme právě dnes, ve schopnosti pomáhat. Šít roušky, nakupovat starším, věnovat čas učení s dětmi, komunikovat spolu a to i navzdory rostoucí „ponorkové“ nemoci.

Přeji nám všem odvahu věřit, že žádná nemoc, utrpení a nepohoda, nejsou silnější než schopnost probudit v sobě člověka a darovat bez nároku na odměnu svůj čas, ruce, schopnosti, a to i přes to, že nás vnější okolnosti nemálo omezují. Letošní postní doba a svátky Velké noci budou zřejmě jiné, ale o to víc, necht' je v nich místo pro korekci života, upravení vztahů, rukou nastavených k pomoci a radosti, která bude víc skrytá než viditelná. A nezapomeňme být vděční za každý den, kdy pocítíme, že nejsme na život sami.

Přeji nám všem odvahu a víru, že za mračny strachu a obav je světlo a slunce života! Velikonoční hrob byl totiž hrobem plným života!

S úctou Váš Siard Dušan Sklenka. O. Praem.

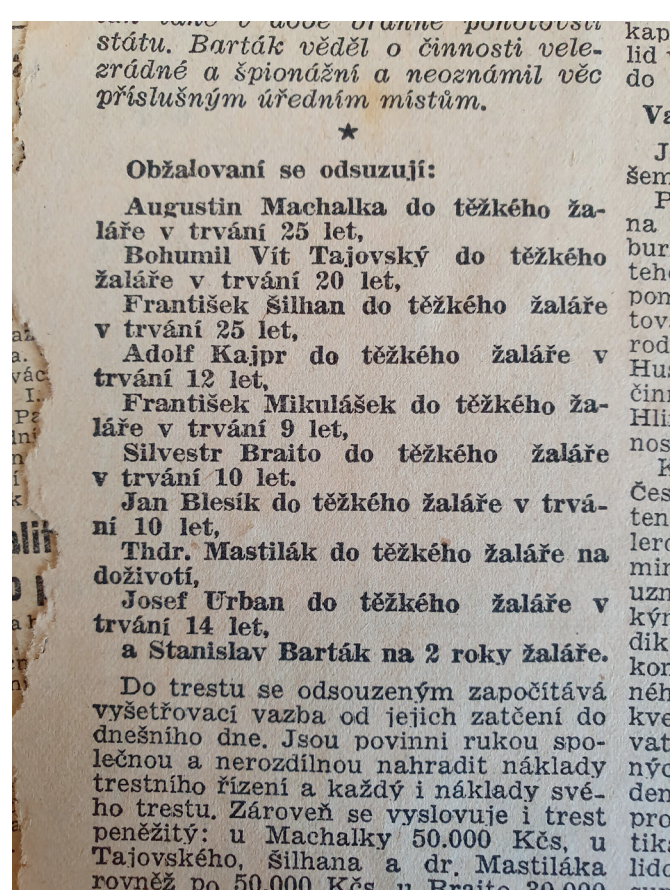
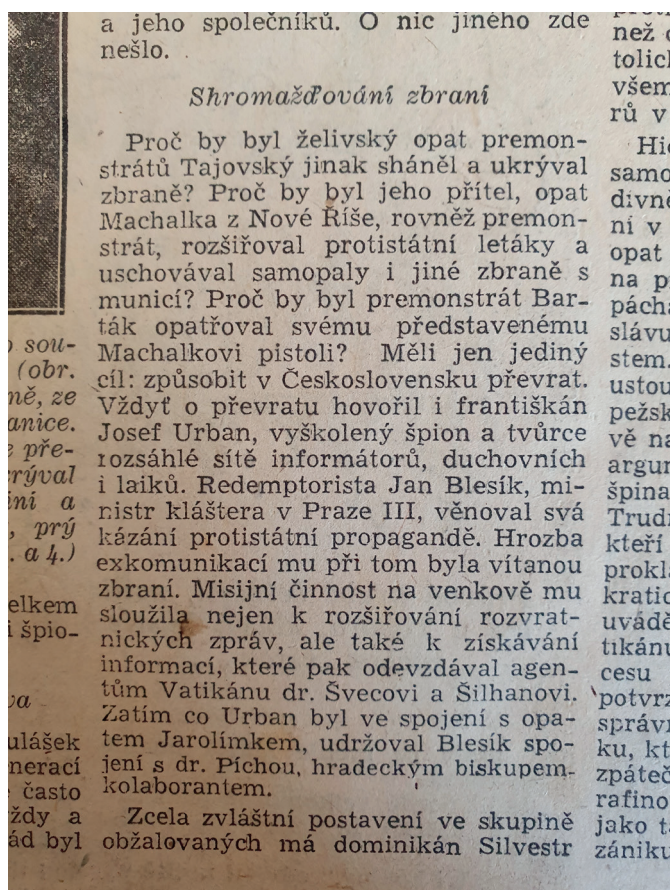
70 LET OD AKCE K

V noci z 13. na 14. dubna uskutečnila STB první krok v Akci K. Této noci se zásadně změnil život 2376 řeholníků. Internovaní řeholníci byli z osmi řádů a z 219 řádových domů. Byli převezeni do centralizačních klášterů. 175 z nich do klášterů internačních se zvláštním režimem. Mnozí z nich se postupem času ocitli ve vězeních anebo v uranových dolech.

Například jistý páter Antonín Huvar se s mnohými z nich sešel ve 13 vězeních, ve kterých si sám od roku 1948 odpykával dvanáctiletý trest za komunisty vykonstruované obvinění. V některých zařízeních věznění kněží dostávali 18 dkg chleba a litr vody. Tot' vše na celý den, ob den a někdy až jednou za tři dny. „Ti kluci byli takhle pobarveni jako indiáni, co nachytali prostě těch několik facek...“ vzpomíná otec Huvar v pořadu České televize pod názvem „Tajné akce STB. Akce Kláštery (2009).

Proč celá ta akce?

Vše vymyslelo vedení KSČ ve spolupráci se Státním úřadem pro věci církevní. Součástí nařízení bylo, že vše musí být připraveno nejpozději do 8. dubna 1950. Proč byla pro režim církev nepohodlná? Protože nabízela alternativu víry, a sice v Boha místo víry v jedinou stranu, a byla velmi dobře organizována, a tím i pro komunisty nebezpečná. Nejvýraznější podíl na tom měl Rudolf Slánský, který ve svém projevu mimo jiné řekl: „Četné kláštery se stále více stávají středisky nebezpečné protistátní činnosti. Nedávný proces se skupinou řádových představených „Machalka a spol.“ jasně prokázal zločiny některých řádů proti republice. Je třeba počítat s tím, že někde se pokusí reakční živly klášter odpor a pobuřovat věřící.“ Akce K měla přes projev Rudolfa Slánského statut nejvyššího utajení. Prvním důvodem utajení byla

NOC, KDY SE NAJEDNOU ZTRATILY VŠECHNY KLÁŠTERY

snaha komunistů navenek působit jako strana, která garantuje náboženskou svobodu, druhým důvodem bylo zabránění možným nepokojům ve farnostech, které řeholníci spravovali, nebo v nich bydleli.

Do detailů promyšlený plán

Vypracování plánu, podle kterého měl na celém území Československa během jedné noci přestat existovat život v kláštrech, měl na starosti Úřad pro věci církevní a STB. Plán pečlivě rozpracovával každou minutu zásahu, jednotlivé kroky i to, jak s jednotlivými řeholníky naložit. Určoval nové správce klášterů, jejich následné využití a počítal i s izolací řeholníků. Nedovolovali žádný kontakt s veřejností. Nasazeno bylo 71 autobusů a 129 osobních vozidel. Vzorec Akce K byl pro všechna místa stejný. V noci z 13. na 14. dubna se do klášterů dostali zástupci STB a zmocněnec státního Úřadu pro věci církevní. Svolali všechny obyvatele kláštera do jedné místnosti a oznámili jim obecně, že dochází

ke změnám. Otec Antonín Huvar si v dokumentu ČT vzpomíná: „*Ve spodňákách byli, bosí, všechno to vyhnali ze svých ubikací v noci na chodby a s velkým řvaním je seřazovali na ty nákladáky, které je rozvážely.*“ Vše bylo režírováno do všech detailů, aby řeholníci měli pocit, že je vše pod absolutní kontrolou. Zabavené svršky se například soustředily do jedné místnosti až do jejich prohledání a odcizení všech cenných věcí pod záminkou obstarání důkazů. Následovala kontrola přítomných podle jmenného seznamu a také tělesná prohlídka řeholníků, většinou brutální, ponižující. Následně byla příslušníky STB provedena domovní prohlídka kláštera, i zde docházelo k rabování a odcizování věcí. Po skončení domovní prohlídky byl představený kláštera odvezen na předem určené místo a STB obsadila všechny vchody do kláštera, aby nikdo nemohl tam ani zpět. A nakonec bylo řeholníkům řečeno, do kterých internačních táborů budou odsunuti. Například salesiánský novic František Kajetán Zedínek se v Oseku dozvěděl, že pojedí do internace v Želivě. Rok před svou smrtí, v roce 2016, se zastavil v želivském klášteře,

siav do-
ráťů
zá-
ních
tron-
aje-
je to
Jaro-
oláč-
veš-
pod
ži se
ma-
chrá-
řadu
jiné
epub-
ikánu,
v Pre-
hrani-
e, před-
Fedina,
též
krajín-
i orga-
ku, při-
omáhali
ester z
států.
ých o-
ní při-
faleš-
onných
a ob-
duhovnímu, ať patří ke kterémukoliv
náboženskému vyznání.
Zabezpečili jsme církev hmotně
Duchovní všech církví, také církev
římskokatolické, i věcné potřeby církví
zabezpečila republika tak, jak nebyly
zabezpečeny nikdy předtím. Žádný z
obžalovaných, ať byli na to dotazováni,
nemohl uvést ani jediný příklad, kdy
by výkon náboženství byl někomu zne-
možněn. Ovšem je konec nenávratně
konec s rozsáhlým církevním majet-
kem, který jsme rozdělili drobným ze-
mědělcům a za který jsme dali také
římskokatolické církvi více než dosta-
tečnou náhradu tím, že stát převzal na
sebe úhradu všech církevních potřeb. O
tyto rozsáhlé latifundie obžalovaným
především šlo. Připomínám jen činnost
opata Jarolímka. Naše ústava zajišťuje
stejně postavení všem náboženským vyz-
náním i osobám bez vyznání, to však
nemůže vadit nikomu, kdo je naplněn
duchem náboženské a občanské snášen-
livosti a kdo chce v tomto státě pokoi-
ně žít. Proto věřící nevidí žádného roz-
poru mezi svou vírou a věrností repub-
lice. Skutečné příčiny nepřátelského po-
stoje obžalovaných jsou tyto: Je to sna-
ha a zbožné přání návratu dřívějších
kapitalistických poměrů, touha po dří-
vějším vládnoucím postavení, touha po
dřívější hospodářské moci a majetku,
touha znovu upevnit otrávenou posice.
Zločinnou činnost trpět nebudeme

ukrytí samopaly, jiné zbraně a munici,
ci, aby jich bylo použito k převratu. stát
Vít Tájovský, opat kláš-
tera premonstrátů v Že-
livě, od r. 1947 vyrazoval zprávy
rázu hospodářského a politického
agentům vatikánské vyzvědačské
služby. Po únorových událostech v r.
1948 vystupňoval po úradě s arcib-
iskupem Beranem a opatem Jarolím-
límkem svoji protistátní činnost, smě-
řující k rozvrtným akcím, proti jed-
notné škole, proti KA a proti ČSM.
K provádění této činnosti zneužíval
duchovní cvičení, katolických krouž-
ků mládeže a zejména kázání, která
konal jako znamenitý řečník nejen
v obvodu želivského opatství, nýbrž
i v jiných místech královéhradecké
diecése. Rozšiřoval mezi své podří-
zené i laiky, opětovně a ve značném
rozsahu letáky a jiné tiskoviny ve-
zrádného obsahu. Věděl o podvodech
sestrojení tak zv. zázraku v Cíhošti a
rozhodl se využít jej k rozvrtným
cílům hierarchie proti státu. Ukrýval
v želivském klášteře zbraně a stře-
livo, určené k převratné akci, na niž
se připravoval.
František Silhan, nejvyš-
ší představený jezuitů v

aby se podíval na místo, kde byl uvězněn. Stejným způsobem provedli internaci řeholních sester, podle některých se chovali ještě hruběji. Ne všude akce proběhla v poklidu. Na Slovensku v obci Podolínece 14. dubna ke klášteru dostalo asi dvě stě místních obyvatel. Lidé chtěli osvobodit své kněze. Incident trval pouze 35 minut, protože vojáci vše zastavili a zranili několik lidí. Zhruba do roka byla většina řeholníků odsouzena v různých zinscenovaných procesech. Stali se z nich političtí vězni a nastupovali do různých vězení, předně na práci v uranových dolech. Na jednom pokoji bylo někde i 70 řeholníků. Akce K ve své době uspěla. Svobodné řehole v Československu přestaly existovat. Za tyto činy nebyl nikdo po roce 1989 trestně stíhán. Podobně jako se přistupovalo k řeholníkům, zacházelo se i s majetkem jednotlivých klášterů. Mnohdy nastala devastace kulturních památek. Ve všech sdělovacích prostředcích probíhala rozsáhlá kampaň proti církevním řádům.

Nejtěžší tábor byl právě v Želivě

Nejtěžší koncentrační tábor pro významné řeholníky byl v našem konfiskovaném premonstrátském klášteře v Želivě. Od památného dubna v roce 1950 ztratí celé generace pojem o tom, co je to řád a čemu slouží.

Noc z 13. na 14. dubna poznamenala životy nejen 464 kněží, kteří zde byli v letech 1950 – 1956 věznění, ale určité i životy místních obyvatel. Jedna z želivských farníků, paní Zdeňka Jarošová, která zemřela v loňském roce, si před časem na tuto noc takto zavzpomínala: „*Pan Šimůnek tehdy kostelníčil a přišel domů. A my jsme říkali: Jejída, co je dneska tak brzy po kostele? A on říká: „Jo, vždyť nic nebylo. Oni je všechny odvezli. V noci. Vždyť tady žádnej není. Všecky jsou odvezení. A my jsme se to takto dozvěděli, a to víte, to bylo hned, a ti, co tam rabovali, ti už věděli, co se děje a druhý den zde začali vozit auta...*“ (doslovný přepis rozhovoru). Na noc, kdy se v celém Československu násilně za pomoci STB a lidových milicí zavřely

všechny kláštery velkých řádů (další pak byly zavřeny o něco později), si vzpomíná určité několik Želiváků i dneska. Mnozí tehdy byli ještě dětmi. Ne každý vzpomíná na tuto dobu rád a někteří mlčí, protože v té době nebylo snadné, díky tehdejší propagandě, která také měla své „fake news“, rozlišit, co se vlastně děje. Náš klášter se během jedné noci stal vězením pro řeholníky a později také pro diecézní kněze. „*Bylo snad na tom nejvíc pokořující, že jsme si s sebou nemohli vzít ani ty nejnnutnější věci,*“ řekl páter Marášek od františkánů. „*A stále nám bylo slibováno, že tam, kam nás odvezou, budeme žít lépe než jako řeholníci.*“ Tehdejší tisk psal, že kláštery se vrátily k původnímu náboženskému poslání. Řeholníci se nemohli

stýkat se světskými kněžími. Internovaní nesměli vstoupit ani do klášterního kostela. Vše bylo pod kontrolou a dopisy byly cenzurovány. Balíky, které kněží dostávali, byly samozřejmě také otevírány. Členové stráže byli ozbrojeni. Kněží byli vedeni na nucené práce vždy pod dohledem dvojice vojáků. Spravovali pytle, nebo pomáhali humpolecké textilce, nakládali vagony s kulatinou atd.

3 krát „- ek“: Tomášek, Otčenášek, Šuránek a výzva ke smíření

Paní Jarošová, kterou jsem měl tu čest navštěvovat, si vzpomínala například na to, jak arcibiskup Tomášek, později kardinál, opravoval na střeše želivského kláštera tašky. Mezi dalšími vězňenými byl náš dřívější královéhradecký biskup Karel Otčenášek. 30. dubna 1950 byl svým předchůdcem Mořicem Píchou tajně bez vědomí státu vysvěcen na biskupa. Jinak to totiž ani nešlo. Potom se stal administrátorem ve Vrchlabí a 11. července 1951 byl internován v želivském klášteře. Byl v přísné izolaci od ostatních duchovních a nesměl s nimi ani promluvit. Za „velezradu a špionáž pro Vatikán“ byl v roce 1953 převezen do vyšetřovací vazby a v prosinci 1954 v Hradci Králové odsouzen ke 13 letům vězení. Po propuštění mluvil nejčastěji o spřátelení celého lidstva jako ideálu a neustále mluvil o odpuštění a smíření. Jednou z dalších osobností, která u nás byla vězněna a je kandidátem na prohlášení za svatého, je kněz Antonín Šuránek, který z místního internačního tábora do svého deníku ve čtvrtý den věznění napsal: „*Já se modlím denně za naše dozorce, za toho pána, který mě vyšetřoval ve vězení a vypravoval do Želiva, za všechny, kteří proti mně shánějí materiály, kteří mě zde budou prověřovat a vyšetřovat a odtud vyvážet, popřípadě soudit, abych ukázal, že jako katolický kněz nemám k nim žádnou nenávist, nýbrž že je naopak upřímně miluji a vyprošuji jim totéž, co sobě.*“ Ve svém rozhodnutí, inspirovaném Ježíšem Kristem, že nenávist a hněv v jeho srdci nesmí zvítězit nad láskou a odpuštěním, vytrval až do konce svého života. 13. srpna 1968, kdy se v opatském kostele shromáždila velká část dříve vězněných kněží, aby vykonali pout' smíření, Antonín Šuránek napsal část textu křížové cesty, ve které kněží odpustili těm, co je neprávem věznili a zároveň požádali o odpuštění, protože mnozí pak jakožto zlomení trpěli různými problémy a pro své slabosti mnohé pohoršovali.

Akce K, Akce Ř a lavina pronásledování

Celá Akce K - tedy akce Kláštery-proběhla týden po stranou zinscenovaném monstrprocesu, ve kterém byl včetně dalších řádových představených odsouzen i náš tehdejší opat Bohumil Vít Tajovský, a také necelé dva měsíce po umučení faráře Toufara, který působil v našem vikariátu v Číhošti. Letos tedy kromě Akce K uplynulo 70 let od zatčení opata Víta a 70 let od Toufarova umučení. Noc z 13. na 14. dubna se samozřejmě nedá oddělit od další akce pod krycím názvem Akce Ř - tedy Řeholnice. Již po uzavření mužských klášterů stát postupně ze zdravotních zařízení začal propouštět řeholní sestry, které často pracovaly jako sestry zdravotní a v srpnu oficiálně zavřel všechny jejich kláštery. Zřídil pak také soustředovací kláštery, ve kterých v drsných a mnohdy nehygienických podmínkách byly ve velkém počtu pod dohledem internovány. Pod nátlakem měly z řádů odejít. Velká část se nenechala zastrašit ani zlomit. Později pracovaly v různých sociálních zařízeních na odlehlých místech stranou společnosti a tajně. V našem želivském oltáři se nachází relikvie blahoslavené sestry Zdeňky Schelingové, která byla v bývalém Československu utýrána jen proto, že zachránila život jednomu knězi a třem studentům teologie, když je státní moc chtěla odvézt do nynějšího Ruska a tam popravit.

Oficiální připomínka se přesouvá

V úterý po Velikonocích se u nás měla sloužit mše svatá za účasti řeholníků z celé republiky, abychom si pod vedením kardinála Duky připomněli tyto smutné události a děkovali za svobodu, kterou nyní všichni máme. Kvůli pandemii to vše bude přesunuto a určitě vás o tom budeme informovat. Z Velikonočního pondělí na úterý si však tichou modlitbou a zapálením svíčky v okně připomeňme společně životy těch, kteří nespravedlivě trpěli v dobách totality. Pokud si v archivu ČT na internetu vyhledáte pořady *Stát proti víře* (1991) a již zmiňovaný dokument *Tajné akce STB. Akce Kláštery* (2009), pak se dozvíte více. A modleme se za sebe navzájem.

trs

KŮROVEC A KORONAVIRUS

Jak to spolu souvisí? Kromě toho, že obě slova začínají na K, tak obojí určitým způsobem napadá plíce. Tedy přesně řečeno, ten typ koronaviru, který se nám tady pandemicky šíří celou planetou. Ten když se dostane do plic, tak je rozkládá, až nakonec nemocný člověk potřebuje plicní ventilátor.

A kůrovec? Loni jsme řešili kůrovcovou kalamitu, která tady v takovém rozsahu ještě nebyla. Netýkalo se to jen naší vlasti, ale i dalších zemí v Evropě, i v Americe. Doufali jsme, že bude stačit vysadit smíšené lesy místo smrkových monokultur a zase se s tím příroda nějak vypořádá. Jenže, tak jednoduché to možná nebude... Nedávno jsem četla zprávu o tom, že kůrovcem jsou napadené i největší a nejstarší stromy na světě. Sekvojovec obrovský. Sequoiadendron giganteum. Určitě jste viděli fotky, jak auto projíždí vyříznutým otvorem ve kmeni stromu nebo jak se ho skupina lidí snaží obejmout. Před pár lety jsme se na ně byli podívat a opravdu to je nezapomenutelný zážitek. Jemné jehličí, malinké šišticky na stromě tak vysokém, že se jeho vrcholek pomalu ztrácí v oblacích. Některé jsou staré až 4000 let! Jsou to nejstarší živé organismy na světě. Dorůstají výšky až 80 metrů. To je dvacetí tří patrový panelák! Člověk si mezi těmi majestátnými obry připadá jako mravenec, zároveň cítí pokoru a úctu při pohledu na tak výjimečnou nádheru. Jenže právě tyto sekvojovce začaly záhadně hynout. Stromy, které přežily zemětřesení, které jsou uzpůsobené na přežití přírodních požárů a dokonce je umí i využít ke svému prospěchu, které dřív zvládaly i různé škůdce. Nikdy neuschly ve stoje, ale nejdřív padly k zemi svou vlastní tíhou a pak až zahynuly. Dnes usychají ve stoje. Přírodovědci to přičítají právě kůrovci. Proč ale dřív sekvojovce kůrovce zvládly a dnes už ne? Důvodem je pravděpodobně velké sucho v Kalifornii v letech 2012-2015, které stromy výrazně oslabilo. A to tak hodně, že ty největší živé rostliny na světě může zdolat i malinký kůrovec.

Stromy vytváří kyslík, který dýcháme. Podobnost plic se stromem je dokonce anatomická, CT snímek tzv. bronchiálního stromu vypadá

jako odlistěné větve. „Plíce“ Země jsou napadeny, oslabeny. A to má vliv i na kvalitu ovzduší, čím méně stromů a větší zalidnění, tím horší je vzduch, který dýcháme a naše plíce tím trpí. I to údajně může být jeden z faktorů, proč právě v Itálii je tolik nakažených koronavirem a tolik úmrtí, horší kvalita ovzduší než v jiných evropských zemích.

A tady by se dalo skončit, jasně vysvětlená souvislost kůrovce, úbytku lesů a koronaviru. Jenže pro mne jsou ty hynoucí sekvojovce jako varovný signál, že je skutečně něco v zásadním nepořádku. Rovnováha v přírodě je natolik porušena, že už se z toho možná nevzpamatuje. Epidemie byly i v minulosti, i když naše generace nepamatuje nic takového, co zažíváme dnes. Ale stromy, které tady jsou už 4000 let, které ustály zemětřesení, nezničí je požáry a i na sucho jsou do určité míry vybavené, hynou.

Co s tím? Samozřejmě, že správci národního parku už hledají řešení, vysazují nové stromy, třeba do vyšších poloh, kde snad lépe odolají. I my můžeme vysadit nové stromy tady u nás. Ale napadá mne ještě jedna souvislost. Modlitba se někdy přirovnává k dýchání, tak moc ji potřebujeme pro svůj duchovní život. Jak na tom jsou plíce Církve ve světě? Jak se jí dýchá? Jaký vir nebo znečištění napadá plíce Nevěsty Kristovy? Jinými slovy, modlíme se dostatečně? Dýchá se nám dobře? Máme ty duchovní plíce plné Ducha života? Na to si každý musíme odpovědět sami. Ale možná právě teď náš svět potřebuje, aby o to víc pracovaly ty duchovní plíce, o co víc jsou napadané plíce Zeměkoule i nás lidí...

„Ale já jsem jako zelenající se oliva v domě Božím. Doufám v Boží milosrdenství navěky a navždy.“ (Ž 51,10)

Daniela Kenningová březen 2020

NEPODCEŇUJ ODPOČINEK

Váš telefon nepřestává zvonit. Váš kalendář je mimo kontrolu. Váš seznam úkolů se zná být nekonečný. Vaše mysl nepřestává závodit. A když se ráno probudíte, budete okamžitě konfrontováni s jemným šepotem úzkosti, která vás doprovází celý den...

Zní to povědomě? Dnes, víc než kdykoliv předtím, jsme nespokojeni. K nepokoji dnešního křesťana přispívají tři hlavní faktory. Zaprvé, (my, stejně jako zbytek světa) trávíme hodně času zábavou, využíváním sociálních médií, aplikacemi a hrami. A tyto vcelku dobré věci, které měly přinášet život, nám ve skutečnosti život odsávají. Zadruhé, nenecháváme si čas na „vstup do Pánových bran s díkuvzdáním“, což vlastně vede k celkové nespokojenosti a neustálé snaze dosáhnout a shromáždit víc. A nakonec – a to je obzvlášť náročný boj pro ambiciózní profesionály – se nám nedaří pravidelně si připomínat evangelium, a to především fakt, že naše identita v Kristu, to, že jsme boží děti zcela zdarma, nás osvobozuje od potřeby neustále dělat víc.

Může to znít příliš zjednodušeně, ale pokud je našim problémem nepokoj, pak musí řešení spočívat ve zdrojích tohoto nepokoje. Abychom našli opravdový odpočinek a mír, musíme se zcela vymanit z nepokojných požadavků tohoto světa a naší práce. Musíme si udělat čas, abychom zkrátka poděkovali

za to, co nám Bůh dává, a ne pokaždé se snažit o více. A musíme dočasně vyměnit věci, které nás vyčerpávají (emaily, smartphony atd.) za to, co nám život přináší (přátelé, rodina, Boží Slovo, atd.).

Bible má, našťastí, vzor pro odpočinek: šabat. „Ještě před několika lety byl pro mě šabat podstatné jméno, vůbec ne sloveso. Bylo to jen starodávne slovo pro jeden den v týdnu, ne něco, co by moderní křesťané mohli uvádět do praxe. Šabat mi dlouhou dobu zněl pouze jako právní výraz, a už vůbec ne jako laskavý dar, který by vyřešil můj nepokoj. Pečlivým studováním Ježíšových slov jsem však najednou úplně změnil názor. Šabat se stal odpočinkem a nyní si bez něho neumím představit život,“ píše jeden z moderních křesťanů. Šabat, to je u křesťanů neděle, den Páně. Pokušení zapnout v létě sekačku, nebo stihnout vymalovat, když se mi to nepovedlo přes týden, je velké. Najde se určitě tisíc důvodů, proč porušit pracovní klid v neděli a hezky to vyargumentovat. Třetí přikázání desatera však zde není proto, aby nám kazilo zábavu, ale proto, abychom si odpočinuli a měli opravdu čas na lidi a události, které nám přinášejí život. „Pomni, abys den sváteční světil,“ je hradbou proti vyčerpání, vyhoření a ztrátě lásky ve vztazích. Přejme si schopnost dobře rozlišit, co je důležité a co ne, abychom měli správně nastavené hodnoty pro život.

trs

PÁTER DAVID REFERUJE O AKCÍCH S ANIMÁTORY

Naši milí farníci, i v těchto dnech na vás společně myslíme. Dopadlo to tak, že jsme se museli zříci mnoha akcí pro děti a mládež. Mám moc rád myšlenku od Johna Powella: „Vzpomínky jsou k tomu, abychom mohli obdivovat růže také v prosinci.“ Právě proto bych vás chtěl nyní v březnu pozvat k tomu, abyste ještě jednou přivoněli k růžím, kterých jsme se mohli za poslední měsíce dotknout, a tak znovu prožít velkou radost, vděčnost a hrdość při čtení tohoto článku vděčnosti.

Nedávno jsem se zahleděl na fotku z vánočního divadla. Ovoce zkoušek a obrovské snahy všech herců i celého týmu od režie až po všechny technické záležitosti. Scénář, který napsal P. Tadeáš, spojil dvě doby – Ježíšovu a tu naši, současnou. Narození Ježíše jakožto člověka o Vánocích a naše narození jako božího syna/dcery přijetím svátosti křtu, Ježíšovy skutky před 2000 lety a ty, které chce pro nás vykonat nyní. Za toto zhruba dvacetiminutové divadlo, které bylo odehráno na Štědrý den a za všechnen čas a námahu s tím spojenou patří velký dík všem, kteří se takovýmto

způsobem zapojili do úžasného Ježíšova příběhu. Celé divadlo se dá shlédnout na našem profilu na Youtube (Farnost Želiv) pod názvem *Jdi se umýt do rybníka Siloe*.

Dalšími z našich krásných a velikých růží jsou dva týmy animátorů – mladých hrdinů, kteří se snaží změnit svět k lepšímu. Skrze mnohé zážitky, radosti i starosti jsme se stali jakousi rodinou, která společně slaví úspěchy, svátky, narozeniny i Vánoce. Vánoční večere je pokaždé silným zážitkem. Na společné cestě jsme si zazpívali, pomodlili se, dobře se najedli a rozdali dárky. Čokoládová fontána a malá diskotéka byly dobrou třešničkou na dortu. Mladší trávili své Vánoce na bruslích na ledové ploše v Humpolci, taktéž s výborným občerstvením a s dárky podobně jako starší animátoři.

Po poslední víkendovce jsme se spolu s animátory rozhodli udělat pokus. Ne chemický, ale takový, že bychom mezi největšími akcemi, jako je letní tábor a dvě víkendovky, podnikli ještě další menší výlety jednotlivých týmů. Je pro nás důležité, aby letní tábor nebyl pouze jednorázovou záležitostí na vyplnění času, ale aby naše akce měly dlouhodobý přátelský a výchovný charakter a znásobil se tak dobrý vliv animátorů na děti. Členové každé skupinky se sešli, popovídali při večeri, zahráli hru v lese a sami připravili tzv. „bojovku“ pro animátory. Někteří pak byli v tělocvičně, jiní hráli kvíz, dívali se na film atd. Všichni se pak podíleli na přípravě oběda. Všem animátorům patří velké poděkování, že obětovali svůj čas a energii pro dobro druhých.

Největší akcí byl náš Farní želivský benefiční ples. Abychom lépe viděli, slyšeli a mohlo nás přijít víc, uspořádali jsme náš v pořadí již třetí ples tentokrát v Obecní restauraci. Díky vstřícnosti nové nájemkyně

paní Juřenové a ve spolupráci s panem starostou Miroslavem Buňatou i paní místostarostkou Vlastou Dolejšovou a též díky obrovskému počtu sponzorů a místních podporovatelů (M.Minářů <http://www.minaru-pelhrimov.cz/cs/>, <https://www.elektro-chmelaar.cz/>, NN...), podporovatelů ze Slovenska (kvetinárstvo: <https://www.ewalds.sk/>, autoplachty Vajda <http://autoplachtyvajda.sk/> a KARKO <https://vintop-karko.eu/>, atd.) a v neposlední řadě i díky našim úžasným farníkům, kteří napekli dobroty a připravili tombolu, se vše povedlo na jedničku. Cítil jsem výjimečnou hrdost na naše společné dílo, které jsme jako jedna rodina s božím požehnáním zvládli. Seznam pomocníků by byl velmi dlouhý a dostupný je na webu. Především bych chtěl poděkovat Martině Hoškové (ředitelce plesu), Vojtovi Koubkovi (vedoucímu baru) a jeho týmu, Barče Wolfové a jejímu týmu, Mírcě Manové a jejímu týmu, bratru Filipovi, Žákovým a celému dramatickému týmu, ženám v šatně, lidem u tomboly i animátorům ze Slovenska. Díky tomu, že jsme mnohé věci měli zapůjčené a díky práci dobrovolníků se povedla vysbírat na naše Centrum pro mládež žELIVE pěkná suma. Již nyní se těšíme na další farní ples, který se uskuteční 13. února 2021. Bude to, doufejme, další pohádkový ples.

Těsně před karanténou se nám naštěstí ještě podařilo zorganizovat setkání lídrů jednotlivých týmů, abychom naplánovali jednotlivé dny letního tábora. Tento rok to bude téma: Legenda Říma 2020. Již nyní vám můžu prozradit, že je na co se těšit: obrovské koloseum, aquadukt, římská atmosféra, hry, soutěže a sporty, velké putování a výlety, tajemná místa, večerní bojovky a ohně a další atrakce, jako je bodyzorbing, bazén, horolezecká stěna, lukostřelba, airsoft, minigolf, bungee running, rafting, archery game a letos i čtyřkolky.

P. David Peter Palušák, O.Praem.

ROUŠKY ZE ŠKOLKY

Mateřská škola Paraplíčko se rozhodla zorganizovat šití roušek. Začaly jsme 17. března a za čtyři dny jsme ušily 825 roušek, které jsme věnovaly zdarma lidem v okolí, našim rodinám, potřebným v Humpolci a do pelhřimovské nemocnice na operační sál. Děkujeme všem, kteří věnovali potřebný materiál na šití – bavlněné látky, tkaloun, nitě, ale i za vaši

podporu, zájem, modlitby. Pokud to půjde, budeme šít dál, protože roušek je stále velký nedostatek. Je to práce, která má velký smysl. Těší nás, že můžeme pomáhat lidem a tam, kde je to potřeba.

Za MŠ Paraplíčko Zdeňka Daňková.

BYLO NEBYLO

Katecheta připomíná dětem, že by se měly snažit udělat každý den něco dobrého. „Udělal jsi včera něco dobrého?“ zeptal se Péti. „Byl jsem celý den u tety.“ „Ale to snad ještě není dobrý skutek,“ namítá katecheta. „Je,“ brání se Pěťa. „Když jsem odcházel, byla velmi šťastná.“

Říká kočka praseti: „Já znám tvůj osud, prase!“ „Jo? Tys četla můj horoskop?“ „Ne, kuchařku!“

Pan Novák kupuje noviny a při placení zjistí, že si zapomněl peněženku doma. Ochotný trafikant mu povídá: „Ty noviny mně můžete zaplatit zítra.“ „A co když dnes umřu?“ „Jejda, to by se také nic nestalo.“

Stařenka prosí svalnatého mladíka v plném vlaku: „Mladý muži, nemohl byste mi uvolnit místo?“ „Jistě. A v kterém kupé byste jej chtěla?“

„Jak můžeš říci tetě Anně, že je hloupá? Hned utíkej a řekni jí, že tě to mrzí!“
Chlapec se omlouvá: „Teto Anno, hrozně mě mrzí, že jsi hloupá.“

Upozornění: Vodka s ledem vám zničí ledviny. Rum s ledem vám zničí játra. Whisky s ledem vám zničí srdce. Gin s ledem vám zničí mozek. Coca-cola s ledem vám zničí zuby. Led je tedy zjevně životu nebezpečný! Varujte všechny své přátele: Vyhýbejte se ledu! Nezapomeňte, že led potopil také Titanic.

Nápis na tričku pyrotechnika:
Lidé, jak mě budete vidět utíkat, snažte se mě předběhnout!

Oznámení v parku:
„Ztratil se pitbul.
Vzkaz pro nálezce:
Hodně štěstí!“

V hodině matematiky: „K rybníku přišlo jedenáct hochů. Sedm z nich má od rodičů zakázáno se koupat. Kolik jich je ve vodě?“ „Jedenáct,“ odpoví žák.

Jde pán s pitbulem po parku a potká muže s jezevčíkem. Když jezevčík začne vyskakovat na pitbula, říká jeho majitel: „Stáhněte si toho jezevčíka nebo na něj pustím pitbula.“ „Je si to zkuste,“ povídá majitel jezevčíka. Oba dva pustí své mazlíčky. Když se usadí prach, pán s pitbulem zjistí, že pes leží roztrhaný na kusy, začne vyvádět, jak je to možné. „Můj pes stál padesát tisíc korun!“ Majitel jezevčíka říká, že jeho pes stál sto tisíc korun. „Jak to?“ „Padesát tisíc krokodýl a druhých padesát tisíc plastická operace.“

Na venkovskou faru přijde tulák a spustí: „Jsem věřící, prosím si o almužnu.“ „Tak alespoň udelej kříž, když jsi věřící,“ vybídne ho farář. „Ve jménu Otce i Ducha Svatého.“ „A kde máš Syna?“ „Tam na dvoře si prohlíží slípky.“

PROGRAM VE SVATÉM TÝDNU A O VELIKONOCÍCH

05.04. KVĚTNÁ NEDĚLE

10:30 Průvod s ratolestmi z klášterní kaple
a MŠE SVATÁ Z OPATSKÉHO KOSTELA

06.04. – 08.04. (Pondělí – Středa Svatého týdne)

08:00 MŠE SVATÁ

09.04. ZELENÝ ČTVRTEK

18:00 MŠE SVATÁ NA PAMÁTKU VEČEŘE PÁNĚ
21:00 BDĚNÍ S JEŽÍŠEM V GETSEMANSKÉ ZAHRADE

10.04. VELKÝ PÁTEK

07:30 RANNÍ CHVÁLY A POSVÁTNÉ ČTENÍ
17:00 MODLITBA KŘÍŽOVÉ CESTY
18:00 VELKOPÁTEČNÍ OBŘADY
21:00 SEDM SLOV UKŘÍŽOVANÉHO

11.04. VELKÁ A SVATÁ SOBOTA

07:30 RANNÍ CHVÁLY A POSVÁTNÉ ČTENÍ
20:00 VELIKONOČNÍ VIGILIE

12.04. VELIKONOČNÍ NEDĚLE

10:30 PONTIFIKÁLNÍ MŠE SVATÁ

13.04. VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ

10:30 MŠE SVATÁ
Večer z pondělí na úterý si začneme připomínat AKCI K.

14.04. VELIKONOČNÍ ÚTERÝ

08:00 MŠE SVATÁ

15.04. VELIKONOČNÍ STŘEDA

08:00 MŠE SVATÁ

16.04. VELIKONOČNÍ ČTVRTEK

KAPITULA KANONIE
09:00 MŠE SVATÁ

17.04. VELIKONOČNÍ PÁTEK

17:00 Adorace za farnost, rodiny a klášter
18:00 MŠE SVATÁ

18.04. VELIKONOČNÍ SOBOTA

08:00 MŠE SVATÁ

19.04. 2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

NEDĚLE BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
10:30 MŠE SVATÁ

Mějte rádi to, co mají rádi mladí, a oni budou mít rádi to, co máte rádi vy. (Don Bosco)

NENÍ TÁBOR JAKO (náš letní) TÁBOR.

PESTRÝ ZÁŽITKOVÝ-VZDĚLÁVACÍ PROGRAM

je tvořen z mnohých akčních her v přírodě, nočních bojovek, soutěží, výletů, koupání, různých sportů, vlastních tanců, kroužků, dílniček a zajímavých atrakcí: bodyzorbing, bazén, horolezecká stěna, lukostřelba, airsoft, minigolf, bungee running, rafty, archering game, slackline, florbal a tento rok i čtyřkolky...

a to všechno V LINII INSPIRATIVNÍHO PŘÍBĚHU: letos LEGENDA ŘÍMA.

Každý náš tábor sleduje kromě nabídky smysluplného využití volného času i přitažlivou FORMACI CELÉ OSOBNOSTI dítěte po lidské, vztahové, rozumové a duchovní stránce. Takto chceme našimi nabídkami obsáhnout celého člověka a objevovat jeho dobro a výjimečnost.

Zajímavými metodami chceme předcházet zlu, motivovat k dobru a vytvářet výchovné prostředí vrstevníků podporované VÝCHOVNÝM TÉMATEM:

letos TAJEMSTVÍ BUDOVÁNÍ VZTAHŮ.

NAŠÍ PRIORITOU JE VYTVOŘIT RODINNOU ATMOSFÉRU A RODINNÉ VÝCHOVNÉ PROSTŘEDÍ podporující spolupráci, společné sdílení, komunikaci a podělení se.

Specialitou je OSOBNÍ PŘÁTELSKÝ PŘÍSTUP více než dvaceti našich zkušených animátorů, vedoucích a mnohých jiných dobrovolníků, pomocníků, kteří se jako starší přátelé a sourozenci věnují těm mladším.

VÝJIMEČNOSTÍ jsou i DALŠÍ NABÍDKY aktivit (2 víkendovky a mezi nimi další 3 výlety týmů), jako nabídka pokračování v osobním růstu a upevňování výchovného vztahu mezi animátory a účastníky.

DATUM: 26.-31.7.2020

VĚK: účastníci 9-12 let, dobrovolníci od 13 let.

PŘIHLÁŠENÍ: zeliv.eu

INFORMACE O VYDÁNÍ:

List Siloe je vydáván několikrát v roce pro vlastní potřebu Kanonie premonstrátů v Želivě a Římskokatolické farnosti Želiv. Vaše připomínky a příspěvky můžete posílat na: farnostzeliv@gmail.com